

РЕШЕНИЕ

№ 2160

гр. София, 29.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.06.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Боряна Петкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Бранимира Митушева

като разгледа дело номер **2642** по описа за **2010** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл.228 от АПК във вр.чл.14 ал.3 от ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба на М. Е. ТОДОРОВА срещу РЕШЕНИЕ от 18.01.2010г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 24 състав, постановено по гр.дело № 6550/2009г.

В жалбата са въведени основания за неправилност на съдебното решение, поради постановяването му в нарушение на съдопроизводствените правила. Излага се, че СРС не е събрал относимите за изясняване на спора писмени доказателства, като вкл. и заключение на съдебно-техническа експертиза. Касаторът моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени РЕШЕНИЕ от 18.01.2010г. на СРС, ГО, 24 състав по гр.дело № 6550/2009г., като върне делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Ответникът- О. С. „З.”- О. КУПЕЛ не изразява становище по подадената жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение относно неоснователността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на

чл.218 АПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно РЕШЕНИЕ от 18.01.2010г., постановено по гр.дело № 6550/2009г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 24 състав е ОТХВЪРЛИЛ жалбата на касатора срещу **РЕШЕНИЕ от 16.06.1998г.** на бившата ПК „О. К., сега О. С. по “З.” - ”О. К. по преписка по заявление вх.№ 0098/18.12.1991г., с което е било ОТКАЗАНО на наследниците на Ерменчо В С възстановяване на правото на собственост върху ливада с площ от 0.900дка, находяща се в землището на Суходол, местността „Ахметица”.

За да достигне до извода, че атакуваният индивидуален административен акт на О. С. по “З.”-О. купел е законосъобразен СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД е приел, че не е доказано правото на собственост на праводателя на касатора върху претендирания за възстановяване недвижим имот с площ от 0.900 дка в местността „Ахметица”.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Контролът, който СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД е бил длъжен да упражни при проверката на действителността и законосъобразността на РЕШЕНИЕ от 16.06.1998г. на ОС”З.”- О. купел се е свеждал до обсъждане на критериите по чл.41 ал.3 ЗАП /отм./, сега чл. 146 АПК и в частност дали фактическите констатации, приети за установени от административния орган правилно са били подведени под съответните разпоредби на закона. В настоящия случай първоинстанционния съд не е разгледал и не се е произнесъл по същество на административно-правния спор, като не е изследвал съответствието на обжалваното решение с нормата на материалния закон, послужила за неговото издаване и крайните си правни изводи е постановил при неизяснена фактическа обстановка.

Решенията на Общинските служби по “З.” са индивидуални административни актове, които се постановяват от компетентния по местонахождението на недвижимите имоти орган по поземлена собственост при подадено по реда на чл.11 ал.1 вр.чл.12 ал.1 ЗСПЗЗ заявление. Преценката за законосъобразност, която съдът прави в производството по чл.14 ал.3 ЗСПЗЗ относно издадените административни актове се свежда до анализиране на визираните в нормата на чл. 146 АПК критерии, а именно: административният акт да е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на материално-правните и процесуално-правните предпоставки за това и да е съобразен с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания за

действителност на административните актове води до тяхното опорочаване и отмяна, респ.изменение от съда съобразно неговата компетентност по см. на чл. 172 АПК.

В процесното спорно административно правоотношение с решение от 16.06.1998г. ответната страна е отказала възстановяване на правото на собственост на наследниците на Ерменчо В С върху ливада с площ от 0.900 дка, находяща се в местността „Ахметица”, като е изложен следния мотив: *„собствениците са обезщетени, има акт за държавна собственост”*.

За удостоверяване на правото на собственост върху този недвижим имот към момента на образуване на ТКЗС към заявление вх.№ 0098/18.12.1991г. са приложени нотариален акт № 28, том I, дело № 28/1948г. и опис-декларация за членство в ТКЗС на името на Ерменчо В С. Действително, съгласно договора за покупко-продажба на недвижим имот от 15.01.1948г. наследодателят на касаторката, заедно с още две лица е придобил правото на собственост върху една ливада с площ от 2.7 дка, находяща се в землището на Суходол, местността „Ахметица”, при съседни: П С, братя Стоичкови, В С, М М. В опис-декларацията за полските имоти Ерменчо В С е декларирал един имот с площ от 0.900 дка, в местността „Ахметица”. Съгласно действащата към подаване на заявлението за реституция на собствеността, както и към момента на издаване на обжалваното решение норма на чл.12 ал.2 ЗСПЗЗ правото на собственост върху земеделски имоти е допустимо да бъде установявано с посочените писмени доказателствени средства, сред които и заявление-декларация за членство в ТКЗС. Между страните по делото, нито в административното производство, нито в процеса развиващ се по реда на чл.14 ал.3 ЗСПЗЗ е съществувал спор относно принадлежността на правото на собственост върху имота в патримониума на Ерменчо В С към правно-релевантния по см. на чл.10 ал.1 ЗСПЗЗ момент. В този смисъл изложените от първостепенния съд мотиви, че не са налице предпоставките за реституция на собствеността, поради недоказване на вещното право върху имота с площ от 0.900 дка са неправилни и постановени в нарушение на материалния закон- чл.12 ал.2 ЗСПЗЗ.

Спорен по делото е бил единствено въпроса одържавен ли е бил недвижия имот преди 1991г. и получил ли е наследодателя на М. Е. ТОДОРОВА обезщетение за това. В тази връзка от първоинстанционния съд не са изложени никакви мотиви и не е изследвана законосъобразността на оспорения административен акт на основание на което е издаден. Формирането на съображения в тази връзка за първи път от касационната инстанция е процесуално недопустимо, тъй като по същество касаторът ще

бъде лишен от една инстанция при разглеждане на искането му за реституция на собствеността с оглед заложените от ответника мотиви в обжалваното решение от 16.06.1998г.

В административната преписка са приложени съставени актове за държавна собственост № 7672/15.12.1975г., № 2831/25.06.1990г., както и Заповед № 67/19.12.1953г. на Министъра на комуналното стопанство и благоустройството. За да бъде преценена законосъобразността на административния акт на ОСЗ „О. К. посредством заключение на съдебно-техническа експертиза следва да се установи релевантния за предмета на спора факт, попада ли имота в местността „Ахметица” с площ от 0.900 дка в терена , актуван като държавна собственост, както и да се изследва въпроса отчужден ли е същият, по какъв ред, обезщетени ли са неговите собственици или респ. същият е завзет /отнет/ неправомерно по см. на чл.10 ал.4 ЗСПЗЗ от владението на Ерменчо В С. Без приемането на експертно заключение в този смисъл и допълнителни писмени доказателства не може да се установи дали имотът към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ е имал характер на държавна собственост, респ. по кой материален закон следва да се реституира собствеността върху него-ЗСПЗЗ или ЗВСОНИ по ЗТСУ, ЗПИНМ, ЗБНМ и др. и следващата се от това компетентност на административния орган, който е сезиран с направеното на 18.12.1991г. искане за това. Ето защо в заключение и при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в съответствие с нормата на чл.170 ал.1 АПК, не може да се приеме за доказано фактическото твърдение на ответника, че имота е държавна собственост, както и че собствениците са получили обезщетение за него.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГК, 24 състав при разглеждане на делото е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила и в частност на чл.170 ал.1 АПК и чл.171 ал.2 и ал.4 АПК, като вкл. е могъл и служебно да назначи съдебно-техническа експертиза, поради което и съдебното решение е постановено при непълнота на доказателствата, като приетите за установени факти не почиват на писмените доказателства, събрани и приети в процеса.

По така изложените правни доводи и с оглед въведените в касационната жалба основания за отмяна на атакувания съдебен акт, решаващият съд в настоящия състав, приема, че съдебното решение от 18.01.2010г. на СРС, ГО, 24 състав по гр.дело № 6550/2009г., с което е била ОТХВЪРЛЕНА жалбата срещу РЕШЕНИЕ от 16.06.1998г. на О. С. по ”З.”- О. купел е НЕПРАВИЛНО на основание чл.209 т.3 АПК и на основание чл.221 ал.2 АПК следва да бъде ОТМЕНЕНО . На основание чл.222 ал.2 АПК делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от

друг съдебен състав на СРС, който да извърши процесуални действия по допускане и приемане на заключение на съдебно-техническа експертиза.

Подадената касационна жалба е изцяло доказана на въведените в нея основания, поради което АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град следва да я уважи.

Така мотивиран, *АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, I. Касационен състав* на основание чл.221 ал.2 АПК и чл.222 ал.2 АПК във вр.чл.14 ал.3 ППЗСПЗЗ

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ от 18.01.2010г., постановено по гр.дело № 6550/2009г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ГРАЖДАНСКО ОТДЕЛЕНИЕ, 24 състав, КАТО:

ВРЪЩА делото на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД за ново разглеждане от друг съдебен състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.